

Arrest

nr. 141 752 van 25 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 september 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DIRICKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende via een op 5 april 2013 gedateerd schrijven een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 17 september 2014 de beslissing om verzoeksters aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk te verklaren en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing om verzoeksters aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk te verklaren, die verzoekster op 29 september 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.04.2013 werd ingediend door.

[N.M.]

nationaliteit: Ethiopië

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Mevrouw doet beroep op de instructies van 19 juli 2009. Mevrouw had reeds eerder een aanvraag ingediend en deed toen ook beroep op deze instructies. De aanvraag was toen ontvankelijk, maar ongegrond. Mevrouw beweert vervolging te vrezen in haar land van herkomst. Zij verwijst naar het reisadvies van het Belgische Ministerie van Buitenlandse Zaken betreffende Addis Abeba. “Geadviseerd wordt om waakzaam te zijn”. De situatie in Addis Abeba zou niet stabiel zijn. Mevrouw doet beroep op artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Mevrouw verklaart recht te hebben op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen. Deze relaties kunnen van zakelijke aard zijn. Dit begrip is volgens mevrouw dan ook veel ruimer dan het recht op een familie- en gezinsleven en vereist volgens mevrouw geen hechte band of intieme relatie tussen de personen die er zich op beroepen. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zou in tal van arresten hebben aanvaard dat het hebben van sociale en zakelijke contacten met anderen kan vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM. Mevrouw ontwikkelde zakelijke relaties in België. Mevrouw is werkwilleg en kan een arbeidscontract voorleggen (38 uren werkweek met verloning van 10,64 euro per uur). Mevrouw zou behoorlijk Nederlands spreken en professionele contacten hebben ontwikkeld. Ze wenst tewerkgesteld te worden om bij te kunnen dragen aan het welzijn van de Belgische samenleving. Mevrouw stelt haar banden met Ethiopië te hebben verbroken en wenst in België een nieuw leven op te starten.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom mevrouw de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept mevrouw zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Mevrouw wist dat haar verblijf enkel werd toegestaan naar aanleiding van de asielaanvraag die zij had ingediend. Mevrouw wist evenzeer dat zij het Belgische grondgebied zou moeten verlaten indien haar geen verblijfskaart zou worden toegekend. Noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden haar toegekend en mevrouw betekende meermaals een bevel om het grondgebied te verlaten. Indien mevrouw geen gevolg geeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten riskeert zij een inreisverbod. Wat artikel 8 van het EVRM betreft, is het normaal dat mevrouw relaties ontwikkelde gedurende haar wettige verblijf in België, namelijk voor de duur van het onderzoek naar de asielelementen. Het aanknopen van relaties, toont echter niet aan dat mevrouw niet tijdelijk kan terugkeren naar haar land van herkomst om via de gewone procedure een visumaanvraag te doen voor een verblijf langer dan 3 maanden. Hetzelfde geldt voor haar integratie in de Belgische samenleving waaronder het opbouwen van een zekere kennis van de Nederlandse taal en een jobaanbieding. Mevrouw heeft stukken toegevoegd van getuigen die mevrouw omschrijven als iemand die vriendelijk is, met een opgewekt karakter en doorzettingsvermogen, behulpzaam, coöperatief en hard werkend.

Deze elementen zijn op zich wel bewonderenswaardig maar kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien de elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Integratie en verblijfsduur (naar aanleiding van opgestarte asielprocedure) tonen op zich niet aan dat mevrouw de aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging nu niet meer zou kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de bevoegde Belgische diplomatieke post. Een goede integratie in België vormt immers geen beletsel tot tijdelijke terugkeer en kan bijgevolg ook niet verantwoord worden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland wordt ingediend. Mevrouw kan alle elementen van integratie voorleggen aan de bevoegde Belgische diplomatieke post. Mevrouw kan zich bij deze procedure nog steeds laten bijstaan door haar advocaat. Om haar terugkeer te bekostigen kan mevrouw de hulp inroepen van verschillende organisaties waaronder Fedasil. Mevrouw kan gebruik maken van het vrijwillige terugkeerprogramma.

Uitgeprocedeerde asielzoekers kunnen rekenen op volledige begeleiding om hun vrijwillige terugkeer optimaal voor te bereiden, in dat geval bestaat de begeleiding uit een terugkeertraject op maat. Vrijwillige terugkeer is eerst en vooral een hulpprogramma: de reis wordt georganiseerd vanuit België tot in het land van bestemming en omvat bijstand en vervoerkosten. De terugkeer gebeurt in alle rust en discretie. Via dit programma kan mevrouw, afhankelijk van haar statuut, ook steun krijgen bij de re-integratie in haar land van herkomst. Mevrouw kan de re-integratiesteun gebruiken om een zaak op te starten, een woning te huren of gedeeltelijk te renoveren, medische kosten te betalen enz. In de opvangcentra van Fedasil en het Rode Kruis zijn er terugkeerbegeleiders aanwezig. Ze ondersteunen ook de Lokale Opvang Initiatieven (LOI's). Bovendien heeft Fedasil een permanent terugkeerloket opgericht speciaal bestemd voor personen zonder wettig verblijf. Daarnaast is een heel netwerk van organisaties - sociale diensten, ngo's, gemeenten, migrantenorganisaties-bevoegd om migranten over vrijwillige terugkeer te informeren en hen bij hun beslissing te begeleiden. Indien mevrouw meer informatie wil over vrijwillige terugkeer, kan zij bellen naar het gratis nummer 0800 32 745 of zich elke werkdag tussen 9u30 en 16u aanbieden aan het terugkeerloket aan de Antwerpsesteenweg 57 in 1000 Brussel.

Mevrouw beweert geen banden meer te hebben met Ethiopië, nochtans blijft dit haar land van herkomst waar ze jarenlang opgroeide en verbleef o.a. samen met haar man en 4 kinderen. Mevrouw dient tijdelijk terug te keren om de procedure via de ambassade in Addis Abeba op te starten. Het is vrij onwaarschijnlijk dat mevrouw geen banden meer zou hebben in haar land van herkomst.

Mevrouw verklaart dat de situatie in Addis Abeba onstabiel zijn en verwijst hiervoor naar een reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken. Mevrouw dient echter concreet aan te tonen wat haar persoonlijk zou kunnen overkomen indien zij terug zou keren naar haar land van herkomst en wat haar zou kunnen verhinderen om zich aan te bieden voor de Belgische ambassade. Het is aan mevrouw om te staven met stukken dat het niet mogelijk is of bijzonder moeilijk om ter plaatse contact op te nemen met de Belgische ambassade. Haar asielrelaas werd ongeloofwaardig bevonden vanwege haar vage, onduidelijke en uiteenlopende verklaringen. Het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen hechtte geen geloof aan haar asielrelaas. Een reisadvies geldt bovendien enkel voor toeristische doeleinden en dit advies is bijgevolg niet van toepassing op mevrouw die de Ethiopische nationaliteit heeft.

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoekster ook op 29 september 2014 ter kennis werd gebracht, vormt de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat verzoekster in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht. In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding aan te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. In casu toont verzoekster de samenhang tussen de bestreden beslissingen, die elk op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoekster tot enig verblijf is gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die in casu ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk en dienen enkel de middelen die gericht zijn tegen deze beslissing te worden onderzocht (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

De Raad stelt tevens vast dat verzoekster geen enkel middel ontwikkelt dat duidelijk is gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard

4.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Eerste onderdeel.

Verzoekster heeft een aanvraag overeenkomstig artikel 9bis VW ingediend gebaseerd op de Instructies van 19 juli 2009.

In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat de Instructies van 19 juli 2009 niet meer van toepassing zijn.

De Instructies werden door de Raad van State vernietigd bij arrest van 9 december 2009 maar het Kabinet van Staatssecretaris Wathélet besliste toen van de Instructies te blijven toepassen, wat ook bleek uit de beslissingen die toen werden genomen. Op 5 oktober 2011 herhaalde de Raad van State zijn rechtspraak van 9 december 2009. Echter de verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat de Instructies niet meer van toepassing zijn, niettegenstaande de verklaringen van het Kabinet van Staatssecretaris Maggie De Block aan het Kruispunt Migratie dat de Instructies verder zullen worden toegepast (Nieuwsbrief Vreemdelingenrecht en Internationaal Privaatrecht, 26 januari 2012 (nr.1-2012) <http://www.kruispuntmi.be/vreemdelingenrecht/detailnieuwsbr.aspx?id=16230#2>). Zulke verklaringen kan men niet zomaar naast zich neerleggen door te stellen dat de Instructies niet meer van toepassing zijn. Dit betekent dat voor verzoekster de Instructies niet meer gelden en voor anderen vóór en na haar wel, want ook nu nog worden deze Instructies toegepast.

Deze praktijk schendt het vertrouwensbeginsel.

Verzoekster is geschaad in haar vertrouwen in de administratie. Verzoekster vertrouwde op een vaste gedragslijn van de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekster is gefrustreerd in de rechtmatige verwachtingen die zij uit het optreden van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) putte.

Verzoekster meent dat dit een schending uitmaakt van het zorgvuldigheids- en vertrouwensbeginsel.

Tweede onderdeel.

Verzoekster heeft bij schrijven van 9 april 2013 een aanvraag voor regularisatie op basis van de Instructies van 19 juli 2009 en artikel 8 EVRM (zakelijke relaties/arbeidscontract) ingediend.

Uit de bestreden beslissing blijkt geen motief met betrekking tot de argumenten gebaseerd op de Instructies van 19 juli 2009 en artikel 8 EVRM. In de bestreden beslissing wordt niet aangegeven op grond waarvan de verwerende partij tot de conclusie komt dat deze ingeroepen elementen niet weerhouden worden als onontvankelijkheidsgrond in de zin van artikel 9bis en de Instructies van 19 juli 2009, temeer het Kabinet van oud-Staatssecretaris De Block heeft bevestigd dat er nog toepassing wordt gemaakt van deze Instructies. (Nieuwsbrief Vreemdelingenrecht en Internationaal Privaatrecht, 26 januari 2012 (nr.1-2012) <http://www.kruispuntmi.be/vreemdelingenrecht/detailnieuwsbr.aspx?id=16230#2>). Deze instructies werden niet herroepen door de oud-Staatssecretaris en ook niet door de huidige.

Uit de beslissing blijkt bijgevolg dat met een aantal duidelijke en niet-betwistbare elementen geen rekening is gehouden. De motivering van de bestreden beslissing kan bezwaarlijk afdoende worden genoemd nu de door verzoekster aangehaalde elementen in haar aanvraag geenszins worden beantwoord, (in die zin: R.v.St., nrs. 89.056, 20 juli 2000; 92.645, 25 januari 2001; 103.507, 12 februari 2002; 164.425, 7 november 2006; 166.201, 20 december 2006) temeer de Staatssecretaris een discretionaire bevoegdheid heeft.

De motivering is niet afdoende en schendt bijgevolg artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.”

4.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat verzoeksters aanvraag om tot een verblijf in België te worden gemachtigd onontvankelijk is omdat zij niet aantoonde dat er een buitengewone omstandigheid bestaat die toelaat te besluiten dat zij deze aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor haar verblijfplaats of haar plaats van oponthoud in het buitenland. Verweerder heeft ook expliciet vermeld dat verzoekster zich niet meer kan beroepen op de criteria van de instructie van 19 juli 2009 m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009) omdat deze door de Raad van State werd vernietigd. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.2.2. De door verzoekster aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens

gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekster beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoekster geeft te kennen niet akkoord te gaan met de wijze waarop verweerder de door haar aangebrachte gegevens beoordeelde.

In een eerste onderdeel van haar middel geeft verzoekster aan van oordeel te zijn dat verweerder onterecht motiveerde dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 niet meer van toepassing zijn.

De Raad kan slechts vaststellen dat de instructie van 19 juli 2009 bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 door de Raad van State werd vernietigd. De Raad van State oordeelde dat deze instructie een miskennis inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Ingevolge de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 dient deze te worden geacht nooit te hebben bestaan en kon verweerder er geen toepassing meer van maken.

Door te betogen dat medewerkers van een voormalige staatssecretaris zouden hebben verklaard dat de criteria die zijn opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 ook na de vernietiging van deze instructie nog zullen worden toegepast en door te beweren dat dit in bepaalde dossiers ook gebeurde toont verzoekster niet aan dat verweerder in casu enige appreciatiefout heeft begaan. Verweerder dient immers de wet en de rechtspraak van de Raad van State te laten primeren op allerhande verklaringen. Het feit dat verweerder in het raam van zijn discretionaire bevoegdheid eventueel kan beslissen om bij

een ten gronde beoordeling van een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd criteria in aanmerking te nemen die ook in de instructie van 19 juli 2009 waren opgenomen impliceert niet dat hij mag voorbijgaan aan het gegeven dat de wetgever uitdrukkelijk heeft bepaald dat een verblijfsmachtiging slechts via de burgemeester van de verblijfplaats van de aanvrager kan worden ingediend in buitengewone omstandigheden. Verweerder dient derhalve te onderzoeken of er effectief buitengewone omstandigheden worden aangevoerd en kan de aanvrager niet vrijstellen van deze voorwaarde. Hierbij moet worden benadrukt dat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 onder meer vernietigde omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”* en *“door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”*.

Verzoekster voert in een tweede onderdeel van haar middel aan dat verweerder niet heeft uiteengezet waarom de door haar aangebrachte argumentatie niet in aanmerking wordt genomen en stelt dat hieruit blijkt dat met een aantal duidelijke en niet-betwistbare elementen geen rekening is gehouden.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster in haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd van 5 april 2013 stelde de buitengewone omstandigheden die zij reeds aanvoerde in een eerdere aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd – meer specifiek de aanvraag die zij via een op 17 juli 2009 gedateerd schrijven indiende – te willen hernemen. In voormelde aanvraag voerde verzoekster als buitengewone omstandigheid aan dat zij beroep aantekende tegen de bevestigende beslissing van weigering van verblijf die op 21 november 2006 werd genomen door de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst dreigde een kans om als vluchteling te worden erkend te verliezen en dat zij het risico liep te zullen worden vervolgd. In haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 april 2013 voegde zij hier nog aan toe dat uit een reisadvies kan worden afgeleid dat de situatie in Addis Abeba heden niet stabiel is en zij daarom nog steeds niet naar haar thuisland kan terugkeren. Verweerder heeft in de bestreden beslissing evenwel geduid dat verzoekster een uitgeprocedeerd asielzoeker is en dat verzoekster door te verwijzen naar een reisadvies, dat enkel bedoeld is om toeristen tot voorzichtigheid aan te manen, niet aannemelijk maakt dat zij zelf enig gevaar loopt in haar land van herkomst. Dit standpunt is niet kennelijk onredelijk.

Verzoekster voerde in tweede instantie aan dat indien zij zou dienen terug te keren naar haar land van herkomst om een aanvraag in te dienen om tot een verblijf te worden gemachtigd dit zou kunnen leiden tot een verbreking van haar zakelijk relaties en derhalve aanleiding zou kunnen geven tot een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). In dit verband heeft verweerder uiteengezet dat uit de door verzoekster aangetoonde relaties niet blijkt dat het voor haar niet mogelijk zou zijn om tijdelijk naar haar land terug te keren om via de reguliere procedure een verblijfsmachtiging aan te vragen. De Raad stelt vast dat uit de door verzoekster aangebrachte stukken niet blijkt dat zij relaties in België heeft die onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen of die ernstig in het gedrang dreigen te komen wanneer zij zich tijdelijk naar het buitenland dient te begeven om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Waar verzoekster erop wijst dat zij een arbeidscontract ondertekende kan niet worden voorbijgegaan aan het feit dat dit contract al meer dan twee jaar oud was op het ogenblik dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf indiende en dus niet blijkt dat een onmiddellijke indiensttreding wordt verwacht. Er kan bijgevolg niet worden geconcludeerd dat verweerder de door verzoekster aangevoerde problematiek inzake een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM over het hoofd heeft gezien of dat diens beoordeling van de aangebrachte stukken incorrect of kennelijk onredelijk is.

Zoals reeds gesteld heeft verweerder verder ook uitdrukkelijk gemotiveerd dat de criteria die zijn opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 niet meer mogen worden toegepast en met verwijzing naar de bespreking van het eerste onderdeel van het middel moet worden herhaald dat verzoeksters bewering dat zij voldoet aan de criteria van de instructie van 19 juli 2009 niet kan worden aanvaard om haar vrij te stellen van de door de wetgever gestelde vereiste dat zij een buitengewone omstandigheid moet aantonen wanneer zij, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, een aanvraag om machtiging tot verblijf vanuit België wenst in te dienen.

Er blijkt geenszins dat verweerder enig gegeven dat verzoekster duidelijk als een buitengewone omstandigheid aanvoerde over het hoofd heeft gezien.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

4.2.3. Gelet op voorgaande vaststellingen kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

4.2.4. Inzake de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel moet worden benadrukt dat verzoekster in wezen stelt dat zij erop vertrouwd is dat toepassing zou worden gemaakt van de instructie van 19 juli 2009. Zij wist evenwel dat deze instructie door de Raad van State was vernietigd en deze vernietiging houdt in dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan. Verzoekster, die werd bijgestaan door een advocaat, wist dus of behoorde te weten dat verweerder geen toepassing meer vermocht te maken van deze instructie. Tevens dient te worden gesteld dat het vertrouwensbeginsel niet impliceert dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is verweerder ook niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag ontvankelijk te verklaren en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F). Verzoeksters betoog inzake de schending van het vertrouwensbeginsel is bijgevolg niet dienstig (RvS 21 november 2012, nr. 221.439).

4.2.5. Verzoekster uiteenzetting laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissingen kan leiden en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiwintig maart tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK